

det ernæringsmæssigt er nødvendigt, men heller ikke mere. Ingen af os er jo blind for, hvilken Betydning det nationaløkonomisk har for os, om vi ved en forstandig og forsvarlig Rationering kunde blive i Stand til, i nogen Grad i hvert Fald, at fortsætte med den Udførsel, som vi saa heldigt har gennemført ikke alene forud for, men ogsaa under hele Krigsperioden. Dette er af afgørende Betydning for hele vor hjemlige Industri og derigennem for en Mængde Menneskers fortsatte Virksomhed og dermed deres Eksistens. Dette er det ene Forhold, som maa ordnes paa en god og tilfredsstillende Maade. Det andet er Forholdet mellem Producenter og Konsumenter, et Forhold, som det er overordentlig vanskeligt at ordne paa en Maade, som tilfredsstiller begge Parter. Dette er ikke saa mærkværdigt, fordi Interesserne i Virkeligheden er hinanden diametralt modsatte — det har man aldrig set saa tydeligt som netop under Krigssituationen —, thi medens den ene Part, Konsumenterne, er interesseret i saa lave Priser som muligt, er den anden Part, Producenterne, stærkt interesseret i høje Priser. Men selv om man aldrig før har set disse Interesser brydes saa stærkt som nu under Krigen, har Modsætningsforholdet dog ikke givet sig voldsomme Udslag, og jeg synes, at vi har Grund til at være taknemmelige for, at ogsaa vor Indenrigspolitik er blevet ført paa en saadan Maade, at vi aldrig har haft Følelsen af at staa foran en Krise. Dyrtiden er jo altid Krigens trofaste Følgesvend, og det vil være umuligt for en Regering at hindre Dyrtid. Men det er en naturlig Opgave at hindre den Dyrtid, som Spekulationen skaber, og denne Opgave synes jeg er løst med Held under hele Krigssituationen. Hvad Konsumenterne angaar, vil ingen paastaa, at der her ikke er taget et overordentlig stort Hensyn til dem, idet Maksimalprisen, eller om man vil Produktionsprisen, paa Smør er sat til 2 Kr. 30 Øre, medens det udleveres til Konsumenterne for 1 Kr. 60 Øre. Det vil sige, at ca. $\frac{1}{3}$ af Produktionsprisen i Virkeligheden er bortelimineret. Men overordentlig mange Mennesker vil til Trods for denne Nedsættelse ikke være i Stand til at skaffe sig det nødvendige Kvantum, og det er derfor mit Haab, at den Prisregulering, som saa heldigt er paabegyndt omkring i Landets Kommuner, maa blive fortsat, jeg havde nær sagt paa Bekostning af det direkte Tilskuds System. Jeg tror at turde sige, at i de Kommuner, hvor man har praktiseret Prisreguleringen, har den virket i

høj Grad heldigt i Modsætning til det direkte Tilskud, og selv om det ærede Medlem, der talte for de Konservative (Piper), talte om det billige Smør — og det blev for Resten ogsaa nævnt af det ærede 2det Medlem for 3die Kreds, om end i en anden Forbindelse —, er der ingen Tvivl om, at en hel Del Mennesker vil være ganske ude af Stand til at skaffe det nødvendige Kvantum af dette billige Smør, men at der maa en yderligere Prisnedsættelse til, og det bliver da en kommunal Opgave at foretage den paa en god og forstandig Maade.

Hvad nu Producenterne angaar, saa har de lige saa vel som Konsumenterne et berettiget Krav paa, at der bliver taget Hensyn til dem. Den højtærede Indenrigsminister har altid hævdet, at Produktionen skulde være lønnende, og det forekommer mig, at man paa en god og forstandig Maade har givet dette Udtryk i det foreliggende Lovforslag. Jeg tror ikke blot, at disse Priser er lønnende for Producenterne, men jeg tør, i Modsætning til det ærede 2det Medlem for 3die Kreds, paastaa, at de ogsaa indeholder et opmuntrende Moment. Jeg har ganske vist set, at der har været ført adskillige Diskussioner om, hvorvidt det kunde betale sig at producere Smør, men jeg tror, at disse Diskussioner er af en i høj Grad teoretisk Art. Med al Respekt for Landbrugsskolerne har jeg alligevel større Respekt for de Mennesker, som staa midt i det praktiske Arbejde ude omkring i Landbefolkningen, og jeg tror ikke, at man derude i Almindelighed vil paastaa, at Produktionen af Smør til den Pris, som er fastsat, ikke skulde være lønnende, Forholdene forekommer mig netop at bevise det. Hvorfor tror man, der er saa høje Priser, som der er, paa Roer, Halm og Hø for Øjeblikket? Jeg tror, det er af den simple Grund, at Landboerne ikke har mindsket deres Besætninger i ret stort Omfang, saa at der ganske naturligt er overordentlig stor Trang til disse Fodermidler. Men ingen vil vel paastaa, at det alene er af samfundsmæssige Hensyn, man opretholder Besætningerne. Det er af den simple Grund, at man har ment, at det betaler sig. Derfor tror jeg, at Paastanden om, at det ikke betaler sig at producere Mælk og Smør i Øjeblikket, i høj Grad modbevises af den Kendsgerning, at man aldrig har set Foderpriserne være saa høje som i dette Øjeblik. Trods de Klager, der er rejste over hele dette Forhold med de urimelig høje Priser paa Fodermidler, ser